

DE GESCHIEDENIS VAN EEN HOND

John Fante bij Meulenhoff:

Wacht tot het voorjaar, Bandini

Vraag het aan het stof

De broederschap van de druif

De geschiedenis van een hond

www.meulenhoff.nl

John Fante

De geschiedenis van een hond

ROMAN

Vertaald door Mea Flothuis

MEULENHOF

Eerste druk 1991
Tweede druk 2019

ISBN 978-90-290-9356-9
ISBN 978-94-023-1381-9 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *My Dog Stupid*
Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: Sally Muir
Auteursfoto: © courtesy of Joyce Fante
Vormgeving binnenwerk: Adriaan de Jonge

© 1985 by Joyce Fante, care of Black Sparrow Press, Santa Rosa
Published by arrangement with HarperCollins Publishers
© 1991, 2019 Nederlandse vertaling Mea Flothuis en Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Het was januari, koud en donker, het regende, ik voelde me moe en miserabel, mijn ruitenwissers deden het niet, en ik had een kater van een hele avond doordrinken en praten met een steenrijke filmregisseur die wou dat ik een scenario schreef over de Tate-moorden 'à la Bonnie en Clyde, stijlvol en spiritueel'. Geld was er niet aan verbonden. 'We doen het als partners, fifty-fifty.' Het was het derde aanbod van dien aard dat me in het afgelopen half jaar was gedaan, een hoogst ontmoedigend teken des tijds.

Ik kroop vooruit over de kustweg met twintig kilometer per uur, mijn hoofd uit het raam, mijn gezicht druipend van de regen, mijn ogen inspannend om de witte streep te volgen. Toen ik eindelijk van de snelweg afsloeg naar de oceaan, werd het vinyl dak van mijn Porsche (vier termijnen achter, de financieringsmaatschappij aan de bel) er nog net niet afgerukt door de slagregens.

We woonden op Point Dume, een uitstekend stuk land dat de zee in priemde als een tiet in een pornofilm, de noordelijkste punt van de sikkel die de baai van Santa Monica vormt. Point Dume is een gemeente zonder straatverlichting, een chaotische, zich vormloos uitstrekende voorstad, zo ingewikkeld verdeeld door kronke-

lende straten en doodlopende wegen dat ik na de twintig jaar dat ik er woonde nog steeds bij mist of regen het spoor bijster raakte en dikwijls doelloos door straten dwaalde die nog geen twee blokken van mijn huis lagen.

En zoals ik wist dat het moest gaan die stormachtige avond, nam ik de afslag Bonsall in plaats van Fernhill en begon het langdurige, uitzichtloze zoek naar mijn huis, in de wetenschap dat ik na verloop van tijd, als ik tenminste niet zonder benzine kwam te zitten, in een kring zou terugrijden naar de kustweg en het kille licht van de telefooncel bij de bushalte waar ik Harriet kon bellen om me de weg naar huis te wijzen.

Binnen tien minuten verscheen ze van over de heuvel, de koplampen van de stationcar spietsten gaten in de stortregen en zoomden op me in naast de telefooncel waar ik geparkeerd stond. Ze gaf een klap op de claxon, sprong uit de auto en kwam op me af hollen in een witte regenjas, haar ogen groot van ongerustheid.

‘Hier, die heb je nodig.’

Ze wipte mijn .22-pistool onder haar jas vandaan en stak het door het raampje. ‘Er ligt iets verschrikkelijks in de tuin.’

‘Wat?’

‘God mag het weten.’

Ik moest dat klotepistool niet. Ik wou het niet aanpakken. Ze stampte met haar voet.

‘Pak áán, Henry. Het kan je leven redden.’

Ze duwde het vlak onder mijn neus.

‘Wat is het dan?’

‘Volgens mij is het een beer.’

‘Waar?’

‘Op het grasveld. Onder het keukenraam.’

‘Misschien is het een van de kinderen.’

‘Met een vacht?’

‘Wat voor soort vacht?’

‘Een berenvacht.’

‘Misschien is het dood.’

‘Het ademt.’

Ik probeerde haar het pistool weer in handen te duwen.

‘Hoor ’s, ik pieker er niet over om met een .22 op een slapende beer te schieten! Dat maakt ’m maar wakker. Ik bel de sheriff wel.’

Ik opende het portier, maar zij duwde het dicht.

‘Nee. Kom eerst kijken. Misschien is het niks. Misschien is het gewoon een ezel.’

‘Och god. Nu is het opeens een ezel. Heeft-ie grote oren?’

‘Heb ik niet op gelet.’

Ik slaakte een zucht en startte de auto. Ze holde terug naar de stationcar en zwaaide de weg op. Er was geen witte middenstreep, dus stuurde ik op haar achterlichten aan terwijl de auto langzaam verder rolde door watervallen van regen.

Ons huis stond op een grote lap grond, honderd meter van de rotswand en de donderende oceaan beneden. Het was een zogenaamde ranch, Y-vormig, binnen een betonnen muur die de lap grond geheel omgaf. Honderdvijftig hoge pijnbomen groeiden tegen de muren aan, zodat het leek of we in een woud woonden, en de hele rataplan leek precies wat het niet was: het domicilie van een succesvol schrijver.

Maar het wás betaald, tot en met de laatste sproeikop, en ik had een overweldigend verlangen om alles overboord te gooien en hem te smeren, het land uit. Over mijn lijk, tartte Harriet altijd, en ik hield me dikwijls aangenaam bezig met weemoedige wensdromen van haar in een plas bloed op de keukenvloer terwijl ik een graf dolf bij de omheining, en er daarna met zeventig mille in mijn jeans met Alitalia richting Rome tussenuit kneep, op weg naar een nieuw leven op de Piazza Navona, met een brunette voor de verandering.

Maar ze was een goed mens, mijn Harriet, ze had het vijftientig jaar met me uitgehouden en me drie zoons en een dochter geschonken, die ik stuk voor stuk, ja zelfs alle vier, met liefde zou hebben ingeruild voor een nieuwe Porsche, of zelfs een MG GT '70.

Harriet draaide de oprit in en ik kwam naast haar in de garage tot stilstand. Tot onze verrassing troffen we er ook de andere auto aan, een Packard uit 1940, een waar museumstuk dat het eigendom was van Dominic, onze oudste, de grootste gek van de familie. We hadden hem twee weken niet gezien. Zijn thuiskomst op zo'n stormachtige avond betekende dat hij óf moeilijkheden had óf geen schone overhemden meer. Ik opende de achterklep van de Packard. Binnenin rook het naar wiet. Harriet stak haar hand uit en haalde met een vies gezicht een blauw onderbroekje tevoorschijn. Met een *tjasses* gooide ze het terug.

We liepen de garage uit. Het huis straalde ons tegemoet als een terrein voor tweedehandsauto's, licht scheen uit alle ramen, schijnwerpers boven de achterdeur en de garage overstroomden het grasveld met een kille weerschijn in de regen.

'Het ligt er nog,' weifelde Harriet, met een blik naar de achterdeur. Toen zag ik het, een donkere bultige massa, roerloos, als een overhoopgehaald vloerkleed. Ik zei dat ze kalm moest blijven.

'Het pistool.'

'Heb ik in de auto laten liggen.'

Ze ging het halen en legde het in mijn hand.

‘Hou je toch rustig, alsjeblieft,’ zei ik.

Het was vijftien meter van de garage naar de achterdeur, de oversteek beschut tegen de regen door de rand van een laag afdak dat overhing als een portiek. Harriet greep zich stevig vast aan mijn jaspand en met het pistool in de aanslag liep ik op mijn tenen naar voren, geschrokken, oogbollen ingespannen gericht op het onduidelijke geval in de regen.

Langzamerhand vormde zich een beeld op mijn netvlies. Wat daar lag was een schaap. Ik kon de kop niet zien maar het wollige achterste en de buik waren duidelijk zichtbaar. Onverhoeds sloeg de richting van de regen door de wervelende wind om en veranderde de gedaante. Mijn adem stokte. Dat was geen schaap. Het had zelfs manen.

‘t Is een leeuw,’ zei ik, achteruitdeinzend.

Maar háár ogen mankeerden niets.

‘Welnee.’ Alle vrees zakte weg uit haar stem. ‘Het is maar een hond.’ Ze kwam vol vertrouwen naar voren.

Het wás een hond, een heel grote hond, met een dikke, bruin-en-zwarte pels, een massieve kop en een korte, stompe zwarte neus, een droefgeestig beest met het sombere gezicht van een beer. Zonder het regelmatig pompen van zijn grote borstkas had je gedacht dat hij dood was, want zijn schuinstaande ogen waren dicht. Hij was kennelijk buiten westen, terwijl de regen op hem neerkletterde.

Terwijl ik hem trachtte aan te spreken wipte Harriet het huis in en kwam terug met een paraplu. We staken hem op en bogen ons over het beest. Ze aaide zijn natte snoet.

‘De stakker. Wat zou hem schelen?’

Ik streek over zijn dikke, stugge, zwarte oren.

‘Dit is een doodzieke hond,’ zei ik, toen mijn vingers op een teek stuitten ter grootte van een boon, en zo opgezwollen dat hij als een knikker in mijn hand rolde. Ik schoot hem weg.

‘Wat doet hij hier?’

‘Deze hond is een zwerver,’ zei ik. ‘Een sociaal onverantwoordelijk dier, een deserteur.’

‘Hij is gewoon ziek.’

‘Hij is niet ziek. Hij is alleen te lui om onderdak te zoeken.’ Ik porde hem op met mijn teen. ‘Hup, schiet op, schooier.’ Maar hij bleef stil liggen en deed zijn ogen niet open.

‘O, mijn god!’ hikte Harriet terugdeinzend en mij meertrekkend. ‘Raak hem niet aan! Misschien is hij wel hondsdol!’

Dat deed me inbinden. Ik had geen trek in een dolle hond. We haastten ons het huis in en deden de deur op slot. Ik was doorweekt en stond druipend op de keukenvloer. Terwijl ik mijn natte kleren afstroopte liep Harriet naar de slaapkamer om mijn kamerjas te halen. Met de jas en met bourbon met ijs kwam ze terug en we gingen aan tafel zitten om het probleem te overzien. ‘We kunnen hem niet zomaar buiten laten liggen,’ zei ze. ‘Dan gaat hij dood.’

‘De dood komt voor ieder van ons,’ zei ik en ik leegde mijn tweede glas.

Nu werd ze kwaad.

‘Dóé dan wat. Bel iemand op. Informeer wat je met een dolle hond moet doen.’

Op de klok van het fornuis was het half tien toen ik het nummer van Lamson draaide, de dierenarts van Malibu. Voos en corrupt, dierendokter voor de sterren, was Lamson gelijk de teek die ik uit het oor van de hond had verwijderd, had hij zich jarenlang te goed gedaan aan mijn bloed, zijn weerloos slachtoffer, want hij dreef de enige hondenkliniek benoorden Santa Monica.

Zijn huishoudster nam op. Dokter Lamson en mevrouw waren niet thuis. Ze waren op hun jacht bij Catalina. Ik hing op, terwijl mijn lippen een kleine bede tot San Gennaro vormden, de patroonheilige van Napels, en ik smeekte hem de Lamsons met jacht en al te laten zinken naar de bodem van de zee.

Vervolgens belde ik het bureau van de sheriff, precies wetend wat de wachtmeester aan de balie zou zeggen, en dat zei hij ook: bel het dierenasiel. Ik werd overvallen door een gevoel van moedeloosheid toen ik het nummer van het dierenasiel draaide. Ik wist dat er een antwoordapparaat zou zijn en zo was het inderdaad. Ze waren gesloten tot de volgende morgen negen uur.

De dreunende regen bedaarde tot een gefluister, hield toen op. Harriet keek uit het raam naar de hond.

‘Volgens mij is hij dood.’

Blij met de stilte na de regen nipte ik van een derde glas. Uit de noordvleugel van mijn Y-vormige huis kwam het gedender van een stereo in de kamer van Dominic, het hersenloze ritme van de Mothers of Invention. Ik had de onbeschrijflijke ongeletterdheid van dat geluid leren haten, en ik hief mijn ogen op naar San Gennaro en zei tot hem: ‘Hoelang, Gennaro, moet ik nog lijden? Al sinds de dagen van Presley en Fats Domi-

no, ja zelfs van Ike en Tina Turner, en de eeuwigheid daarna van The Beatles en The Grateful Dead, The Monkees, Simon & Garfunkel, The Doors, Rotary Connection, hebben zij allen, allen het inwendige van mijn huis bezoedeld, met hun barbaarse teringherrie jaar in jaar uit mijn woning overstroomd, en nu was die snotneus vierentwintig en nog steeds een onuitstaanbare lamstraal.

Herinnert gij u, o Gennaro, hoe hij mijn T-Bird total loss reed? En zijt gij het wrak van mijn Avanti reeds vergeten? En vergeten wij ook niet dat hij eens is opgepakt wegens het roken van wiet, dat mij dat vijftienhonderd ballen kostte en dat hij tóch nog werd veroordeeld, en dat hij om de haverklap met zwarte vrouwen slaapt, hetgeen zijn moeder grotelijks verdriet doet, en dat mij constant het bange vermoeden bekruipt dat hij een flicker is. Verdoem hem, o heilige Gennaro. En áls het lot beschikt dat een dolle hond een lid van ons gezin zal bijten, laat die hém dan bijten!

Harriet schrok op toen ik met mijn vuist op tafel sloeg. Wat mankeert jóú?

‘Jouw zoon Dominic!’ Ik spietste haar aan een vinger. ‘Die gaat daarbuiten iets aan die hond doen!’

Ik nam nog een glas en beende de hal door naar Dominics deur en gaf hem een dreun met de kolf van mijn vuist. De stereo viel stil.

‘Wie is daar?’

‘Je vader. Henry J. Molise.’

Hij deed de deur open en stond daar in zijn onderbroek, een stevige jongeman met forse schouders en benen.

‘Hoi pa. Wat is er?’

Ik liep de kamer in.

‘Waar was jij de laatste twee weken?’

‘Hier en daar.’

Hij was pas geschoren, rook naar citroen, zijn met zorg gekamde haar was lang en bedekte zijn oren. Ik ging op het bed zitten terwijl hij in een broek met brede strepen schoot. Een buitengemeen onvoorspelbare gast, die de studie eraan had gegeven voor een diensttijd bij de marine. Nu was hij monteur en verdiende tienduizend per jaar, wat onvoldoende was om zijn behoeften te dekken, hoewel hij het allemaal aan zichzelf besteedde en nu en dan van zijn ouders leende. De enige indicatie van zijn hoge uitgaven waren de paar losse pokerfiches van de Gardena-gokhuizen die Harriet uit zijn zakken viste wanneer ze zijn was deed. Ik zag er een paar liggen tussen wat kleingeld en sleutels op het nachtkastje. Er lag bovendien een pakje condooms.

‘Kun je niet wat omzichtiger zijn?’ zei ik, met een hoofdknik naar de condooms. ‘Je moeder en zuster wonen hier ook.’

Hij lachte. ‘Ik kan je een hele pot anticonceptiepillen laten zien in de badkamer van je dochter.’

Er hing een nieuwe foto aan de wand boven de boekenkast, net zichtbaar in het lamplicht. Ik hield de lampenkap schuin en zette de plaat in het volle licht. Het was een uitvergroting van een naakt zwart meisje met een blonde pruik op, dat wijdbeens op een barkruk zat.

‘Waar heb je die vandaan?’

‘Vind je ’m goed?’

‘Doet me niks. Heeft je moeder ’m gezien?’

‘Ik heb hem net opgehangen.’

‘Wat wil je van je moeder – een hartstilstand?’

‘Het is heel gewone, gezonde porno. Onder het bed ligt nog veel meer en ze heeft het allemaal al gezien. Ga je gang, wanneer je maar wilt.’

Ik had de stof reeds bestudeerd. ‘Nee, dank je. Ik lees Camus, momenteel.’

‘Camus? Uitmuntend.’

Ik nam hem een ogenblik op.

‘Wat heb je toch tegen witte vrouwen?’

Hij keek om en glimlachte, zijn hemd dichtknopend. ‘De een houdt van wit vlees, de ander van donker. Wat maakt het voor verschil... ’t Is één pot nat.’

‘Heb je dan helemaal geen rassentrots?’

‘Rassentrots! Nou zeg, dát is nog eens fraai uitgedrukt! Dat heb je vast zelf bedacht. Geen wonder dat je zo’n groot schrijver bent.’ Hij liep naar zijn schrijftafel, nam een potlood en schreef op een envelop. ‘Rassentrots. Dat moet ik opschrijven, dan vergeet ik het niet.’

Zo’n etter! Er was met hem geen dialoog mogelijk, want hij zette me iedere keer voor paal. Ik had hem kunnen voorhouden dat het vlees op zijn gebeente daar zat door al het geploeter op mijn ellendige filmscripts en dat de nota van de orthodontist voor zijn onberispelijk gebit drie mille had belopen, nog gezwegen van de duizenden die hij me had gekost aan vernielde auto’s, motorfietsen, surfplanken en hoge verzekeringspremies. Maar hij zou dat alles direct hebben aangevallen als zelfbeklag, wat het natuurlijk ook was. Het leven was zo onrechtvaardig. Naarmate je zoons groter werden, werd je zelf kleiner en kon je ze niet eens meer afranselen. De

laatste keer dat ik deze jongen een dreun had verkocht was drie jaar geleden, toen ik hem dronken aantrof in een geparkeerde auto. Hij moest er hysterisch om lachen.

Ik bracht het gesprek op de vreemde hond op het grasveld, en zijn ogen leefden op van belangstelling, want hij hield van honden en had eens een kampioensbeagle gehad. We haalden Harriet uit de keuken en trokken op naar de achtertuin.

De storm was gaan liggen en de schoongewassen blauwe hemel was bespikkeld met sterren. De hond lag waar wij hem hadden achtergelaten. We schaarden ons om hem heen en hoorden het zachte diepe ritme van zijn ademhaling. Harriets waarschuwing over hondsdolheid wegzuivend zakte Dominic op zijn hurken en streek over de brede, zwaarmoedige kop. Ik had nog nooit zo'n droeve, mistroostige hond gezien.

'Hij is uitgeput,' zei Dominic. 'Hoor hoe hij snurkt.'

'Hij lijkt wel gebroken,' zei Harriet. 'Zou hij mishandeld zijn?'

'Niemand mishandelt zo'n monster als dit,' zei Dominic. Hij wreef over de ruige, zwart-met-bruine pels, zo dicht dat hij de regen had afgestoten en nu droog en glanzend was. De sombere kop lag slap en moedeloos.

'Die hond is doodziek,' was mijn oordeel.

'Zo ziek zal jij wezen,' zei Dominic. 'Moet je kijken wat er gebeurt.'

Het beest was bezig een stijve te krijgen. Uit zijn hari-ge foedraal schoof zijn geval tevoorschijn tot een gigantische winterwortel die de nachtlucht afspeurde, waarbij het ene spleetog meepande. Als in reactie hief de hond langzaam zijn kop op en keek omlaag naar de

nieuwkomer. Hij leek vergenoegd en kromde zijn zware nek om hem een paar gulle vegen met zijn tong te geven. Ze waren duidelijk dikke vrienden.

‘Ajakkes,’ zei Harriet.

Er klonk een metalig geluid toen de hals zich voorover rekte. Zoekend in de vacht vonden Dominics vingers een halsband van schakels, waaraan een hondenpenning hing.

‘Mooi,’ zei ik. ‘Daar zal de eigenaar op staan.’

Omdat het te donker was om de penning te lezen, nam Dominic de ketting van de hondenek. Hij hield het metalen plaatje in het licht, las het zonder commentaar en gaf het door aan Harriet en mij. In het plaatje stond een opschrift gestanst.

Ik las: ‘t Zal je berouwen.’

‘Stan Jackson!’ zei ik.

Jackson was een schrijver verderop aan de kust die niet alleen gimmicks bedacht voor middag-tv-shows, maar ook voor zijn vrienden. Het plaatje was zijn stijl. Dan moest het ook zijn hond zijn. Harriet merkte op dat de Jacksons het land uit waren.

‘En trouwens,’ zei ze, ‘volgens mij is ’t Zal je berouwen zijn naam.’ Ze boog zich over het beest en probeerde het: ‘Hé hallo, ’t Zal je berouwen. Hoe gaat het?’

De hond, in beslag genomen door zijn geval, sloeg geen acht op haar. Dominic deed hem de ketting weer om. Hij had een goed voorstel: geen drukte maken van de hond, hem met rust laten en hem toestaan te vertrekken wanneer hij dat verkoos.

De hond krabbelde op de been, borg zijn spuit weer op en gaapte. Rechttopstaand leek hij zelfs nog groter,

met een ruige pluimstaart die omkrulde over zijn rug en vliezige klauwen ter grootte van een mannavuist. Ik schatte zijn gewicht op om en nabij de vijftig kilo.

Harriet meende dat het een eskimohond was.

‘Een malamute,’ zei Dominic.

Ik vond hem domweg ontzagwekkend, een somber, zorgelijk beest met scheve zwarte ogen en het gezicht van een beer, meer een massieve chowchow dan iets anders. We staarden hem verbijsterd na toen hij naar de verandatrap wandelde en doodgemoedereerd het huis betrad.

‘Ik wil hem niet binnen hebben,’ zei Harriet.

Ik wendde me tot Dominic.

‘Haal hem eruit.’

We volgden Dominic het huis in. De hond was niet in de keuken. Harriet vond hem in de huiskamer, languit op de divan, met zijn kop op een kussen.

‘Hij kwijlt op mijn petit-point,’ zei Harriet. ‘Haal hem eraf.’

Hij greep een handvol losse vacht in de nek en gaf een ruk. ‘Húp joh.’ Er klonk een gegrom, diep, onheilspellend, intimiderend. Het kwam van onder de vloer, vanuit de aarde onder het huis. Dominic liet los en week achteruit. De hond kreunde vermoeid en sloot zijn ogen.

‘Als we hem eens met rust lieten,’ zei ik. ‘Hij doet niemand kwaad. Zet de buitendeur open, en als hij besluit te vertrekken doet hij dat vanzelf wel.’

‘Ik weet wat!’ zei Harriet slim.

Ze verdween naar de keuken en kwam terug met een bergje hamburgervlees in een kartonnen bakje. ‘Als hij me naloopt doen jullie de deur open,’ zei ze. Het vlees op

armslengte houdend vleide ze de hond met: 'Kom, jochie. Kijk eens wat ik voor je heb, een lekkere verse hamburger.' Ze duwde het bakje onder zijn neus.

De hond opende zijn ogen en wierp haar een kil-verachtelijke blik toe. Harriet was woest.

'Ga mijn huis uit!' commandeerde ze, stampvoetend en naar de deur wijzend. 'Eruit, nu!'

De hond, zich vaag van haar bewust, rekte zich en rolde omver, ruggelings in de kussens. Hij was bezig andermaal een stijve te ontwikkelen: de wortel kwam tevoorschijn en overzag het toneel. De hond hief zijn kop en begroette zijn vriend met een blik vol warmte en een ferme haal van zijn natte tong.

'Hij is stuitend,' zei Harriet.

Ik weet niet waarom ik het zei, maar ik zei het toch, een gril, een schilfertje geestigheid, voor de vuist weg geïmproviseerd, zonder kwade bijbedoeling.

'Ik wou dat ik dat kon,' zei ik.

'Bah, viespeuk!' zei Harriet.

Ze smeedde de hamburger in de haard en beende de kamer uit en de hal door. We hoorden de slaapkamerdeur dichtslaan. Ik haalde mijn schouders op en keek Dominic aan.

'Wat mankeert háár opeens?' zei ik. 'Het was gewoon een grapje, anders niets.'

'Een freudiaanse vergissing,' zei hij.

Mijn haren kwamen overeind. 'Wat bedoel je? Je hebt nogal wat lef om zoiets tegen me te zeggen. Wat weet jij van Freud? Misschien moest jij die maar 's raadplegen over hokken met zwarte meiden. Misschien lijdt je wel aan een of andere rassenziekte.'

Hij was de kamer uit, bleek en gebelgd, nog voor ik uitgesproken was. De achterdeur uit, de garage in, zijn auto in, de motor sloeg aan, de auto reed achteruit, het licht van de koplampen raakte me toen ik toeschoot om hem tegen te houden, de auto reed weg.

‘Wacht even, joh.’

De auto stopte en ik liep om naar de bestuurdersplaats. ‘Spijt me,’ zei ik. ‘Die laatste kat meende ik niet. Vergeet wat ik zei.’

Hij was beledigd, mokte.

‘Oké, pa.’

‘Ik heb een zware dag achter de rug. Ik ben moe.’

‘t Is oké.’

‘Ga je gang. Vermaak je zolang je kunt, zolang je nog vrij bent. Het gaat mij niets aan. Ik zie je wel weer.’

‘Oké.’

Hij reed de oude Packard achteruit, keerde voorzichtig, en praatte hem zoetjes de oprit af richting snelweg, terwijl de motor snorde als een poes in de schoongeregende nacht. Een machtig mooie wagen, en ik overwoog zelfs hem voor een weekje te ruilen tegen mijn Porsche.

De hond lag nog op de divan toen ik in de huiskamer terugkwam. Hij jankte in een angstdroom, zijn poten traptten schokkerig terwijl hij kermde. Of hij achtervolgde iets in zijn droom of hij werd nagezeten, zijn poten bewogen hoe langer hoe sneller. Ik had met hem te doen, want ik had dikwijls zulke vluchtdromen, waarin ik werd nagezeten door mijn vrouw, mijn agent, of de gebroeders King, de laatste producenten die me hadden gehuurd. Opeens werd hij wakker en lichtte zijn kop op, blij dat het maar een droom was geweest, tevreden nathijgend.

Ik vroeg: 'Hé jongen, hoe heet jij?'

Met een blik zei hij dat ik kon doodvallen.

Ik liep de gang door om vrede te sluiten met mijn vrouw. Ze zat op het bed haar nagels te manicuren. Het deed me goed te zien dat ze niet boos meer was.

Ik zei dat het me speet dat ik dat had gezegd.

'Soms kun je zo'n smeerlap zijn.'

'Het was een grapje.'

'Je bent zo grof geworden. Toen ik je leerde kennen had je er niet over gepeinsd om zoiets te zeggen.'

'Maar toen zat ik achter jou aan. O, god, Harriet, we zijn al zo lang getrouwd dat ik soms vergeet dat jij ook je

gevoelens hebt. Het huwelijk maakt een beest van een man. En het vaderschap ook. En zonder werk zitten. En honden. Wat doen we nu aan die rothond?’

Een stel autolichten spatte langs het slaapkamerraam dat uitzag over de voortuin. Rick Colp, de ex-marinier, bracht mijn dochter Tina thuis in zijn Volkswagen-busje. Het was voor hun doen erg vroeg om nu al thuis te komen. Ik kon slechts aannemen dat de sergeant hongeriger was dan anders. De twee waren verloofd, en dat reeds sinds Rick een jaar geleden was afgezwaaid.

Toen de koplampen doofden zei Harriet: ‘Er is een oplossing voor ons hondenprobleem. Rick Colp.’

‘Die is me wel het een en ander verschuldigd. Minstens twintig flessen whisky.’

‘Maak je geen zorgen. Hij weet hoe hij die verschrikkelijke hond moet aanpakken.’

‘Hij hoeft voor mij niet afgeslacht te worden. Ik wil hem alleen maar het huis uit hebben.’

‘Laat dat maar aan Rick over.’

Ze mocht Colp. Ze mocht zijn brede grijns, zijn goudblonde surfershaar dat bijna tot zijn schouders reikte, zijn knappe gebruinde gezicht. Ik zag hem niet zo zitten. Hij naaide mijn dochter en at me de oren van het hoofd. In het jaar na zijn afzwaaien had de sergeant zijn dagen op het strand doorgebracht en zijn leven aan het surfen gewijd. Iedere avond om acht uur verscheen hij voor het huis om mijn dochter op te halen en dan karden ze er vandoor in zijn busje, naar de film of naar feesten, van Santa Barbara tot Laguna, waarna hij haar op alle mogelijke uren thuisbracht, soms pas bij klaarlichte dag.

Ongeacht het uur haalde Tina hem stilletjes de keu-

ken in, sloot de deuren en maakte rap een bord ham met eieren en geroosterd brood voor hem klaar. Terwijl zij het maal bereidde en de tafel dekte dronk Colp mijn whisky uit een glas met ijs. Op een nacht viel ik expres om twee uur de keuken binnen en vond hem met zijn schoenen uit, zijn voeten op tafel, mijn whisky bij de hand. Een en ander stemde me nadenkend en nuchter, en ik ging naar mijn schrijftafel, pakte potlood en papier, en becijferde dat Rick Colp in een jaar tijd meer dan duizend eieren en zeventig kilo ham uit mijn ijskast had verorberd. En ik had in zeven maanden geen opdracht gehad.

De drank was ook zoiets. Dát probleem loste ik op door in de supermarkt Bonnie Lassie-scotch te kopen voor zeven dollar per twee liter en die over te gieten in lege Cutty Sark-flessen. Bonnie Lassie smaakte naar bleekwater maar de sergeant met zijn mariniersmaag merkte het verschil toch niet. Het goeie spul verstopte ik in de bezemkast.

Het lag niet in mijn aard de sergeant te verwijten dat hij op het strand mooi weer speelde. Daar was hij te groot voor. Maar hij kreeg de boodschap door via Tina, en op een avond toen hij zat te wachten met een glas Bonnie Lassie totdat Tina zich had verkleed, kwam hij met een verklaring aanzetten voor zijn losse stijl van leven.

‘Het is een aanpassingsperiode,’ zei hij. ‘Ik bedoel, ’t valt niet mee om weer te wennen aan het burgerbestaan. Alsof ik niet te snel mag stijgen, anders krijg ik caissonziekte.’

Ik wist wat hij bedoelde, want ik vond het ook moei-

lijk me aan het burgerbestaan aan te passen. Vijfenvijftig jaar lang had ik geworsteld om die aanpassing tot stand te brengen en het was me niet gelukt. Ik benijdde hem en wou dat ik ook een jaartje kon ronddarren aan zee, met drie surfplanken, wat duikapparatuur, een slaapzak en een meid zoals Tina.